

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ค. ๑/๒๕๖๒

วันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

เรื่อง นายชยยุทธ สิงห์ชนะ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายชยยุทธ สิงห์ชนะ (ผู้ร้อง) เป็นนักโทษเด็ดขาด ปัจจุบันเป็นผู้ต้องขังอยู่ที่เรือนจำกลางเขาบินกล่าวอ้างว่าเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา ในขณะที่ผู้ร้องต้องขังอยู่ที่เรือนจำกลางบางขวาง ได้มีเจ้าหน้าที่เรือนจำ จำนวน ๖ นาย เข้าทำการตรวจค้นบริเวณภายในตึกเรือนนอน รวมถึงห้องที่ผู้ร้องอาศัยรวมอยู่ด้วย โดยเจ้าหน้าที่ได้ให้ผู้ต้องขังทั้งหมดออกไปนอกห้องแล้วเข้าไปตรวจค้น หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ชุดดังกล่าวออกมาแจ้งว่าได้พบสิ่งของต้องห้าม คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ อยู่ที่นอนของผู้ร้อง ต่อมาเรือนจำกลางบางขวางได้มีคำสั่งที่ ๔๒/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๖ กำหนดโทษให้ลดชั้น ตัดวันลดวันต้องโทษจำคุก และตัดการอนุญาตให้ได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อ อีกทั้งในระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่เรือนจำยังได้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ร้อง ซึ่งพนักงานสอบสวนได้สรุปสำนวนเสนอต่อพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี

- ๒ -

และพนักงานอัยการจังหวัดนันทบุรีเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ร้องเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดนันทบุรี คดีอาญา หมายเลขคำที่ อ. ๓๘๓/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ อ. ๔๕๘๗/๒๕๕๘ ในความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๔๕ ประกอบกฎกระทรวงมหาดไทย ข้อ ๑๒๗ (๕) ซึ่งศาลจังหวัดนันทบุรีพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืน ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อเรือนจำกลางบางขวางเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งที่ ๔๒/๒๕๕๖ ซึ่งเรือนจำกลางบางขวางแจ้งผลการพิจารณาว่าประเด็นที่ผู้ร้องกล่าวอ้างยังไม่มีความผิดสมควรที่จะเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกคำสั่งดังกล่าว ประกอบกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๖๗/๒๕๕๗ วินิจฉัยไว้ว่า “ผลการลงโทษทางวินัยและผลการลงโทษทางอาญาหาจำต้องมีผลไปในทางเดียวกันเพราะว่ากระบวนการพิจารณาทางวินัยและทางอาญามีความแตกต่างกัน การรับฟังพยานหลักฐานก็ต่างกัน ทั้งการมีอยู่ของพยานหลักฐานและการใช้ถ้อยคำหรือการเบิกความของพยานอาจมีความแตกต่างกันได้ จึงไม่จำเป็นต้องรอผลการพิจารณาทางอาญาก่อนแต่ประการใด” จึงยืนยันคำสั่งลงโทษตามเดิม จากกรณีดังกล่าวผู้ร้องเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากเรือนจำกลางบางขวางไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและคำพิพากษาของศาลที่มีคำพิพากษายกฟ้องแล้ว

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) ขอให้ตีความคำพิพากษาศาลยุติธรรมและคำสั่งเรือนจำกลางบางขวาง ที่ ๔๒/๒๕๕๖ ว่าขัดกันหรือไม่ และขอให้วินิจฉัยชี้ขาดว่าคำสั่งใดเป็นที่ยุติ

(๒) ขอให้อธิบายความแตกต่างระหว่างการลงโทษทางวินัยและการลงโทษทางอาญา

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข

ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วย โดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการที่เรือนจำกลางบางขวางไม่เปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ร้อง เพื่อให้เป็นไปตามผลของคำพิพากษาศาลจังหวัดนนทบุรีที่ยกฟ้องในคดีที่พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรีเป็นโจทก์ฟ้องผู้ร้องเป็นจำเลยฐานความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๔๕ และศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืน ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความคำพิพากษาศาลยุติธรรมและคำสั่งเรือนจำกลางบางขวางดังกล่าวว่าขัดกันหรือไม่ และขอให้อธิบายความแตกต่างระหว่างการลงโทษทางวินัยและการลงโทษทางอาญา เห็นว่า การยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่ากรณีที่ศาลจังหวัดนนทบุรียกฟ้องผู้ร้องในคดีอาญาดังกล่าวและศาลอุทธรณ์พิพากษายืนนั้นก็มิได้มีการลงโทษอาญากับผู้ร้องเพิ่มขึ้นแต่ประการใด ส่วนการลงโทษทางวินัยตามคำสั่งเรือนจำกลางบางขวาง

- ๔ -

ที่ ๔๒/๒๕๕๖ ก็เป็นไปตามกฎระเบียบของเรือนจำ ซึ่งเป็นคนละส่วนกันไม่เป็นการละเมิดสิทธิแต่อย่างใด ดังนี้เมื่อไม่ปรากฏว่ามีการกระทำความผิด อันเป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องตามที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ประกอบกับผู้ร้องยังมีได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน กรณีจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

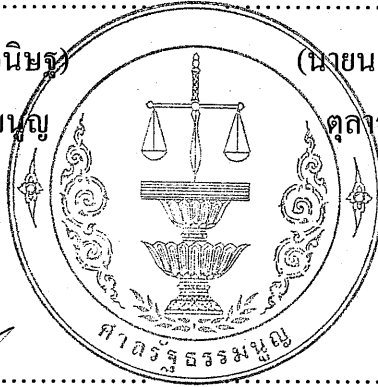
(คำสั่งที่ ๓/๒๕๖๒)

(นายจรยุทธ ปักดิธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจัท ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ